

श्री योगसार प्रकरणम्
(प्रथमः प्रस्तावः)
यथावस्थितदेवस्वरूपोपदेशः

प्रशम्य परमात्मानं, रागद्वेषविवर्जितम्। योगसारं प्रवक्ष्यामि, गम्भीरार्थं समासतः।	॥१॥
यदा ध्यायति यद् योगी, याति तन्मयतां तदा। ध्यातव्यो वीतरागस्तद्, नित्यमात्मविशुद्धये।	॥२॥
शुद्धस्फटिकसंकाशो, निष्कलश्यात्मनात्मनि। परमात्मेति संज्ञातः, प्रदत्ते परमं पदम्।	॥३॥
किन्तु न ज्ञायते तावद्, यावद् मालिन्यमात्मनः। ज्ञाते साम्येन नैर्मल्ये, स स्फुटः प्रतिभासते।	॥४॥
तत्त्वन्तानुबन्ध्यादि, -कषायविगमकृमात्। आत्मनः शुद्धिकृत् साम्यं, शुद्धं शुद्धतरं भवेत्।	॥५॥
साम्यशुद्धिक्रमेषु, स विशुद्धयत आत्मनः। सम्यक्त्वादिगुणेषु स्यात्, स्फुटः स्फुटतरः प्रभुः।	॥६॥
सर्वभोदक्षयात् साम्ये, सर्वशुद्धे सयोगिनि (नः)। सर्वशुद्धात्मनस्त्वेष, प्रभुः सर्वस्फुटीभवेत्।	॥७॥
कषाया अपसर्पन्ति, यावत् क्षान्त्यादिताडिताः। तावदात्मैव शुद्धोऽयं, भजते परमात्मताम्।	॥८॥
अपसर्पन्ति ते यावत्, प्रबलीभूय देहिषु। स तावन्मलिनीभूतो, जहाति परमात्मताम्।	॥९॥
कषायास्तन्निहन्त्या, -स्तथा तत्सह्यारिषाः। नोकषायाः शिवद्वारा, -र्गलीभूता मुमुक्षुभिः।	॥१०॥
हन्तव्यः क्षमया क्रोधो, मानो मादवयोगतः। माया यार्जवभावेन, लोभः संतोषपोषतः।	॥११॥
उर्षः शोको जृगुप्सा य, भयं रत्यरती तथा। वेदत्रयं य हन्तव्यं, तत्त्वज्ञैर्दृढैर्यतः।	॥१२॥
रागद्वेषभयेष्वेषु, हतेष्वान्तर-वैरिषु। साम्ये सुनिश्चये याया, -दात्मैव परमात्मताम्।	॥१३॥
स तावद् देहिनां भिन्नः, सम्यग् यावन्न लक्ष्यते। लक्षितस्तु भजत्यैक्यं, रागाद्यञ्जनमार्जनात्।	॥१४॥
यादृशोऽनन्तवीर्यादि, -गुणोऽतिविमलः प्रभुः। तादृशास्तेऽपि ज्ञयन्ते, कर्ममालिन्यशोधनात्।	॥१५॥
आत्मानो देहिनो भिन्नाः, कर्मपङ्ककलाङ्किताः। अदेहः कर्मनिर्मुक्तः, परमात्मा न भिद्यते।	॥१६॥
संभ्ययानेकद्रूपोऽपि, गुणतस्त्वेक एव सः। अनन्तदर्शनज्ञान, -वीर्यानन्दगुणात्मकः।	॥१७॥
ज्ञातद्रूपं यथाज्ञातं, बहुद्रूपमपि स्थितम्। सर्वत्रापि तदेवैकं, परमात्मा तथा प्रभुः।	॥१८॥
आकाशवदद्रूपोऽसौ, सिद्धरूपो नीरुजः शिवः। सिद्धिक्षेत्रगतोऽनन्तो, नित्यः शं परमश्नुते।	॥१९॥
येनैवाराधितो भावात्, तस्यासौ कुरुते शिवम्। सर्वजन्तुसमस्यास्य, न परात्मविभागिता।	॥२०॥

कृतकृत्योऽयमारुध्यः, स्यादाज्ञापालनात् पुनः। आज्ञा तु निर्मलं चित्तं, कर्तव्यं स्फुटिकोपमम्	॥२१॥
ज्ञानदर्शनशीलानि, पोषणीयानि सर्वदा। रागद्वेषादयो दोषा, उन्तव्याश्च क्षणो क्षणो	॥२२॥
अतावत्येव तस्याज्ञा, कर्मद्रुमकुठारिका। समस्तद्वादशाङ्गार्थं, सारभूतातिदुर्लभा	॥२३॥
विश्वस्य वत्सलेनापि, त्रैलोक्यप्रभुषापि या साक्षाद् विहरमाणेन, श्रीवीरेण तदा किल	॥२४॥
त अेव रक्षिता दुःख, -भैरवाद् भवसागरात्। धयं येः स्वीकृता भक्ति, -निभरैरभयादितिः	॥२५॥
यैस्तु पापभराकान्तैः, कालशौकरिकादितिः। न स्वीकृता भवाम्भोधौ, ते भ्रमिष्यन्ति दुःभिताः	॥२६॥
सर्वजन्तुहिताज्ञैव, -ज्ञैव भोक्षैकपद्धतिः। यरिताज्ञैव यारित्र, -माज्ञैव भवभञ्जनी	॥२७॥
धयं तु ध्यानयोगेन, भाव-सारस्तुतिस्तवैः। पूजादितिः सुयारित्र, -ययया पालिता भवेत्	॥२८॥
आराधितोऽस्त्वसौ, भावस्तवेन व्रतययया। तस्य पूजादिना द्रव्य, -स्तवेन तु सरागतः	॥२९॥
चिन्तामण्यादिकल्पस्य, स्वयं तस्य प्रभावतः। कृतो द्रव्यस्तोऽपि स्यात्, कल्याणाय तदर्थिनाम्	॥३०॥
स्वर्गापवर्गदो द्रव्य, -स्तवोऽत्रापि सुभावः। हेतुश्चित्तप्रसत्तेस्तत्, कर्तव्यो गृह्णिष्या सदा	॥३१॥
भवेद् विरतिरप्यस्य, यथाशक्ति पुनर्यदि। ततः प्रक्षरितः सिद्धः, कर्मनिर्मथनं प्रति	॥३२॥
श्रावको बहुकर्मापि, पूजाद्यैः शुभभावतः। दलयित्वाभिलं कर्म, शिवमाप्नोति सत्वरम्	॥३३॥
येनाज्ञा यावदाराद्धा, स तावल्लभते सुभम्। यावद् विराधिता येन, तावद् दुःखं लभेत सः	॥३४॥
सदा तत्पालने लीनैः, परमात्मात्मनात्मनि। सम्यक् स ज्ञायते ज्ञातो, मोक्षं य कुरुते प्रभुः	॥३५॥
बुद्धो वा यदि वा विष्णु, -र्यद्वा ब्रह्माथवेश्वरः। उच्यतां स जिनेन्द्रो वा, नार्थभेदस्तथापि हि	॥३६॥
भमैव देवो देवः स्यात्, तव नैवेति केवलम्। मत्सरस्फूर्जितं सर्व, -मज्ञानानां विजृम्भितम्	॥३७॥
यथावस्थितविज्ञात, -तत्स्वरूपास्तु किं क्वचित्। विवदन्ते मलात्मान, -स्तत्त्वविश्रान्तदृष्टयः?	॥३८॥
स्वरूपं वीतरागत्वं, पुनस्तस्य न रागिता। रागो यद्यत्र तत्रान्ये, दोषा द्वेषादयो ध्रुवम्	॥३९॥
तैर्दोषैर्दृष्टितो देवः, कथं भवितुमर्हति?। धत्थं माध्यस्थ्यमास्थाय, तत्त्वबुद्ध्यवधार्यताम्	॥४०॥
यद्वा रागादितिर्दोषैः, सर्वसंकलेशकारकैः। दृष्टितेन शुभेनापि, देवेनैव हि तेन किम्	॥४१॥
वीतरागं यतो ध्यायन्, वीतरागो भवेद् भवी।	

ઇલિકા ભ્રમરીભીતા, ધ્યાયન્તી ભ્રમરીં યથા	૧૪૨
રાગાદિદ્વૃષિતં ધ્યાયન્, રાગાદિવિવશો ભવેત્	૧૪૩
કામુકઃ કામિનીં ધ્યાયન્, યથા કામૈકવિલ્વલઃ	૧૪૪
રાગાદયસ્તુ પાખ્માનો, ભવભ્રમણકારણામ્	૧૪૫
ન વિવાદોઽત્ર કોઽપ્યસ્તિ, સર્વથા સર્વસંમતે	૧૪૬
વીતરાગમતો ધ્યાયન્, વીતરાગો વિમુચ્યતે	૧૪૭
રાગાદિમોહિતં ધ્યાયન્, વીતરાગો વિમુચ્યતે	૧૪૮
રાગાદિમોહિતં ધ્યાયન્, સરાગો બદ્ધ્યતે સ્ફુટમ્	૧૪૯
ય એવ વીતરાગઃ સ, દેવો નિશ્ચીયતાં તતઃ	૧૫૦
ભવિનાં ભવદમ્ભોલિઃ, સ્વતુલ્યપદવીપ્રદઃ	૧૫૧

(દ્વિતીયઃ પ્રસ્તાવઃ)

તત્ત્વસારોપદેશકઃ

સર્વેઽપિ સામ્પ્રતં લોકાઃ, પ્રાયસ્તત્ત્વપરાડ્મુખાઃ	૧૧
કિલશ્યન્તે સ્વાગ્રહગ્રસ્તા, દૃષ્ટિરાગેણ મોહિતાઃ	૧૨
દૃષ્ટિરાગો મહામોહો, દૃષ્ટિરાગો મહાભયઃ	૧૩
દૃષ્ટિરાગો મહામારો, દૃષ્ટિરાગો મહાજ્વરઃ	૧૪
પતિતવ્યં જનૈઃ સર્વેઃ, પ્રાયઃ કાલાનુભાવતઃ	૧૫
પાપો મત્સરહેતુસ્તદ્, નિર્મિતોઽસૌ સતામપિ	૧૬
મોહોપહતચિત્તાસ્તે, મૈત્ર્યાદિભિરસંસ્કૃતાઃ	૧૭
સ્વયં નષ્ટા જનં મુગ્ધં, નાશયન્તિ ચ ધિગ્ લહા	૧૮
પરે હિતમતિર્મેત્રી, મુદિતા ગુણોદનમ્	૧૯
ઉપેક્ષા દોષમાધ્યસ્થ્યં, કરુણા દુઃખમોક્ષધીઃ	૨૦
મેત્રી નિખિલસત્ત્વેષુ, પ્રમોદો ગુણશાલિષુ	૨૧
માધ્યસ્થ્યમવિનેયેષુ, કરુણા દુઃખિદેહિષુ	૨૨
ધર્મકલ્પદ્રુમસ્યૈતા, મૂલં મૈત્ર્યાદિભાવનાઃ	૨૩
યૈર્ન જ્ઞાતા ન ચાભ્યસ્તાઃ, સ તેષામતિદુર્લભઃ	૨૪
અહો વિચિત્રં મોહાન્ધ્યં, તદન્ધૈરિહ યજ્જનૈઃ	૨૫
દોષા અસન્તોઽપીક્ષ્યન્તે, પરે સન્તોઽપિ નાત્મનિ	૨૬
મદીયં દર્શનં મુખ્યં, પાખણડાન્યપરાણિ તુ	૨૭
મદીય આગમઃ સારઃ, પરકીયાસ્ત્વસારકાઃ	૨૮
તાત્ત્વિકા વયમેવાન્યે, ભ્રાન્તાઃ સર્વેઽધ્યતાત્ત્વિકાઃ	૨૯
ઈતિ મત્સરિણો દૂરોત્, -સારિતાસ્તત્ત્વસારતઃ	૩૦
યથાહતાનિ ભાણડાનિ, વિનશ્યન્તિ પરસ્પરમ્	૩૧
કુર્વન્તઃ પરદોષાણાં, ગ્રહણં ભવકારણમ્	૩૨
યથા પરસ્ય પશ્યન્તિ, દોષાન્ યદ્યાત્મનસ્તથા	૩૩
સૈવાજરામરત્વાય, રસસિદ્ધિસ્તદા નૃણામ્	૩૪
રાગદ્વેષવિનાભૂતં, સામ્યં તત્ત્વં યદુચ્યતે	૩૫
સ્વશંસિના ક્વ તત્ તેષાં, પરદૂષણદાયિનામ્	૩૬
માનેઽપમાને નિન્દાયાં, સ્તુતૌ વા લોષ્ટુકાગ્યને	૩૭
જીવિતે મરણો લાભા, -લાભે રડુકે મહર્દિકે	૩૮
શત્રૌ મિત્રે સુખે દુઃખે, હૃષીકાર્થે શુભાશુભે	૩૯
સર્વત્રાપિ યદેકત્વં, તત્ત્વં તદ્ ભેદતાં પરમ્	૪૦
અષ્ટકસ્યાપિ યોગસ્ય, સારભૂતમિદં બલુ	૪૧

यतो यमादिव्यासोऽस्मिन्, सर्वोऽप्यस्यैव देतवे	॥१७॥
क्रियते दधिसाराय, दधिमन्थो यथा किला	
तथैव साम्यसाराय, योगाभ्यासो यमादिकः	॥१८॥
अद्य कल्येऽपि कैवल्यं, साम्येनानेन नान्यथा।	
प्रमादः क्षणमप्यत्र, ततः कर्तुं न साम्प्रतम्	॥१९॥
किं बुद्धेन किमीशेन, किं धात्रा किमु विष्णुना।	
किं जिनेन्द्रेण रागाद्यै, -र्यद्वि स्वं क्लृप्तं मनः?	॥२०॥
किं नाग्न्येन सितै रक्तैः, किं पटैः किं जटाभरैः।	
किं मुण्डमुण्डनेनापि, साम्यं सर्वत्र नो यद्वि?	॥२१॥
किं व्रतैः किं व्रताचारैः, किं तपोभिर्जपैश्च किम्।	
किं ध्यानैः किं तथा ध्येयै, -र्न यित्तं यद्वि त्वास्वरम्	॥२२॥
किं क्लिष्टेन्द्रियरोधेन, किं सदा पठनादितिः।	
किं सर्वस्वप्रदानेन, तत्त्वं नोन्मीलितं यद्वि?	॥२३॥
नाग्न्यलो मुषवस्त्रं न, न राका न यतुर्दृशी।	
न श्राद्धादिप्रतिष्ठा वा, तत्त्वं किन्त्वमलं मनः	॥२४॥
दृष्ट्वा श्रीगौतमं बुद्धे, -स्त्रिपञ्चशततापसैः।	
त्वरतप्रभुर्भैर्वापि, क्व कृतो बाह्यकुग्रहः?	॥२५॥
दृढप्रहारिवीरेण, शिलातीपुत्रयोगिना।	
धलापुत्रादितिश्चैव, सेवितो योग उत्तमः	॥२६॥
येन केन प्रकारेण, देवताराधनादिना।	
यित्तं यन्द्रोज्ज्वलं कार्यं, किमन्यैर्ग्रहकुग्रहैः?	॥२७॥
तथा यिन्यं तथा वाच्यं, येष्टितव्यं तथा तथा।	
मलीमसं मनोऽत्यर्थं, यथा निर्मलतां व्रजेत्	॥२८॥
यज्यलस्यास्य यित्तस्य, सदैवोत्पथयारिणः।	
उपयोगपरैः स्थेयं योगिभिर्योगकाङ्क्षिभिः	॥२९॥
सुकरं मलधारित्वं, सुकरं द्रुस्तपं तपः।	
सुकरोऽक्षनिरोधश्च, दृष्ट्वा यित्तशोधनम्	॥३०॥
पापबुद्ध्या भवेत् पापं, को मुग्धोऽपि न वेत्यदः।	
धर्मबुद्ध्या तु यत् पापं, तच्चिन्त्यं निपुणैर्बुधैः	॥३१॥
अणुमात्रा अपि गुणा, दृश्यन्ते स्वधियात्मनि।	
दोषास्तु पर्वतस्थूला, अपि नैव कथंयन	॥३२॥
त अेव वैपरीत्येन, विज्ञातव्याः परं वयः।	
द्विङ्मोहं एव कोऽप्येष, मलामोहो मलाबलः	॥३३॥
धर्मस्य बहुधाध्वानो, लोके विभ्रमहेतवः।	
तेषु बाह्यङ्कटाटोपा-, तत्त्वविभ्रान्तदृष्टयः	॥३४॥
स्वस्वदर्शनरागेषु, विवदन्तो मिथो जनाः।	
सर्वथैवात्मनो धर्मं, मन्यन्ते न परस्य तु	॥३५॥
यत्र साम्यं स तत्रैव, किमात्मपरयित्तया।	
जानीत तद्विना हंलो!, नात्मनो न परस्य य	॥३६॥
क्षान्त्याद्विद्वेशधा धर्मः, सर्वधर्मशिरोमणिः।	
सोऽपि साम्यवतामेव, मैत्र्यादिकृतकर्मणाम्	॥३७॥
साम्यं समस्तधर्माणां, सारं ज्ञात्वा ततो बुधाः।	
बाह्यं दृष्टिग्रहं मुक्त्वा, यित्तं कुरुत निर्मलम्	॥३८॥

(तृतीयः प्रस्तावः)
साम्योपदेशः

सहजानन्दसाम्यस्य, विमुखा मूढबुद्धयः।	
छच्छन्ति द्युःखं द्युःखो, -त्पाद्यं वैषयिकं सुखम्	॥१॥
कषाया विषया द्युःख-, मिति वेत्ति जनः स्फुटम्।	
तथापि तन्मुखः कस्माद्, धावतीति न बुध्यते	॥२॥
सर्वसङ्ग-परित्यागः, सुखमित्यपि वेत्ति सः।	
संमुखोऽपि भवेत् किं न, तस्येत्यपि न बुध्यते	॥३॥
सूक्ष्माः सूक्ष्मतरा भावा, भवन्ते सूक्ष्मबुद्धिभिः।	
अेतद् द्वयं तु दुर्भेदं, तेषामपि हि का गतिः?	॥४॥
अपराधाक्षमा क्रोधो, मानो ज्ञत्याद्यहं कृतिः।	
लोभः पदार्थतृष्णा य, माया कपटयेष्टितम्	॥५॥
शब्दरूपसस्पर्श-, गन्धाश्च मृगतृष्णिका।	
द्युःखयन्ति जनं सर्वं, सुखाभासविमोहितम्	॥६॥
नोपेन्द्रस्य न येन्द्रस्य, तत् सुखं नैव यच्छिष्टः।	
साम्यामृतविनिर्भग्नो, योगी प्राप्नोति यत् सुखम्	॥७॥
रागोऽभीष्टेषु सर्वेषु, द्वेषोऽनिष्टेषु वस्तुषु।	
क्रोधः कृतापराधेषु, मानः परपराभवे	॥८॥
लोभः परार्थसंप्राप्तौ, माया य परवज्यने।	
गते मृते तथा शोको, दुर्भ्रश्यागतजगतयोः	॥९॥
अरतिर्विषयग्रामे, याशुभे य शुभे रतिः।	
यौराद्विभ्यो भयं यैव, कुत्सा कुत्सितवस्तुषु	॥१०॥
वेदोदयश्च संभोगे, व्यलीयेत मुनेर्यदा।	
अन्तःशुद्धिकरं साम्या-, उमृतमुज्जृम्भते तदा	॥११॥
अतेषु येन केनापि, कृष्णसर्पेण द्देहिनः।	
दृष्टस्य नश्यति क्षिप्रं, विवेकवरञ्जितम्	॥१२॥
दुर्विज्ञेया दुरुच्छेद्या, अतेऽत्म्यन्तरवैरिणः।	
उत्तिष्ठमाना अवातो, रक्षणीयाः प्रयत्नतः	॥१३॥
यद्यात्मा निर्जितोऽभीति-, स्ततो द्युःखागमो मडान्।	
यद्यात्मना जिता अते, मडान् सौख्यागमस्तदा	॥१४॥
सहजानन्दता सेयं, सैवात्मारामता मता।	
उन्मनीकरणं तद् यद्, मुनेः शमरसे लयः	॥१५॥
साम्यं मानसभावेषु, साम्यं वयनवीचिषु।	
साम्यं कायिकयेष्टासु, साम्यं सर्वत्र सर्वदा	॥१६॥
स्वपता जगता रात्रौ, दिवा याजिलकर्मसु।	
कायेन मनसा वाया, साम्यं सेव्यं सुयोगिना	॥१७॥
यदि त्वं साम्यसंतुष्टो, विश्वं तुष्टं तदा तवा	
तद्लोकस्यानुवृत्त्या किं?, स्वमेवैकं समं कुरु	॥१८॥
श्रुतश्रामण्ययोगानां, प्रपज्यः साम्यहेतवो।	
तथापि तत्त्वतस्तस्मात्, जनोऽयं प्लवते बहिः	॥१९॥
स्वाधीनं स्वं परित्यज्य, विषमं दोषमन्दिरम्।	
अस्वाधीनं परं मूढ!, समीकर्तुं किमाग्रहः	॥२०॥
वृक्षस्य श्रेष्ठमानस्य, लूथ्यमाणस्य वाजिनः।	

यथा न रोषस्तोषश्च, भवेद् योगी समस्तथा	॥२१॥
सूर्यो जनस्य तापाय, सोमः शीताय विद्यते।	
तद् योगी सूर्यसोमात्मः, सङ्जनन्दतां भजेत्	॥२२॥
यथा गुडाद्विद्वानेन, यत् किञ्चित् त्याज्यते शिशुः।	
यत् यत् शुभध्याने, नाशुभं त्याज्यते तथा	॥२३॥
सर्वभूताविनाभूतं, स्वं पश्यन् सर्वदा मुनिः।	
मैत्राद्यभृतसंभग्नः, क्व क्लेशांशमपि स्पृशेत्?	॥२४॥
नाज्ञानाद् बालको वेत्ति, शत्रुमित्रादिकं यथा।	
तथात्र येष्टते ज्ञानी, तद्विद्वैव परं सुभम्	॥२५॥
तोषणीयो जगन्नाथ, -स्तोषणीयश्च सद्गुरुः।	
तोषणीयस्तथा स्वात्मा, किमन्यैर्भत तोषितैः?	॥२६॥
कषायविषयाक्रान्तो, बहिर्बुद्धिरयं जनः।	
किं तेन रुष्टतुष्टेन, तोषरोषौ य तत्र किम्?	॥२७॥
असदाचारिणः प्रायो, लोकाः कालानुभावतः।	
द्वेषस्तेषु न कर्तव्यः, संविभाव्य भवस्थितिम्	॥२८॥
निःसङ्गो निर्भमः शान्तो, निरीहः संयमे रतः।	
यदा योगी भवेदन्त, -स्तत्त्वमुद्भवासते तदा	॥२९॥
सद्बृक्षं प्राप्य निर्वाति, रवितप्तो यथाध्वजः।	
भोक्षाध्वस्थस्तपस्तप्त, -स्तथा योगी परं लयम्	॥३०॥
धृति साम्यतनुत्राण, -त्रातचारित्रविग्रहः।	
भोहस्य ध्वजिनीं धीरो, विध्वंसयति लीलया	॥३१॥

(यतुर्थः प्रस्तावः)

सत्त्वोपदेशः

त्यक्त्वा रजस्तमोभावौ, सत्त्वे यत् स्थिरीकुरु।	
न हि धर्माधिकारोऽस्ति, हीनसत्त्वस्य देहिनः	॥१॥
हीनसत्त्वो यतो जन्तु, -र्भाधितो विषयाद्विभिः।	
भावं पतति संसारे, स्वप्रतिज्ञाविलोपनात्	॥२॥
सावद्यं सकलं योगं, प्रत्याप्यायान्यसाक्षिकम्।	
विस्मृतात्मा पुनः क्लीबः, सेवते धैर्यवर्जितः	॥३॥
तावद् गुरुवयः शास्त्रं, तावत् तावस्य भावनाः।	
कषायविषयैर्यावद्, न मनस्तरलीभवेत्	॥४॥
कषायविषयग्रामे, धावन्तमतिदुर्जयम्।	
यः स्वमेव ज्यत्येकं, स वीरतिलकः कुतः?	॥५॥
धीराणामपि वैधुर्य, -करै रौद्रपरीषदैः।	
स्पृष्टः सने कोऽपि वीरेन्द्रः, संभुषो यद्वि धावति	॥६॥
उपसर्गो सुधीरत्वं, सुभीरुत्वमसंयमो	
लोकातिगं द्वयमिदं, मुनेः स्याद् यद्वि कस्यचित्	॥७॥
दुस्सहा विषयास्तावत्, कषाया अतिदुःसहा।	
परीषडोपसर्गाश्च, धिग्धिग् दुःसहदुःसहाः	॥८॥
जगत्त्रयैकमल्लस्य, कामः केन विञ्चयते।	
मुनिवरं विना कञ्चिद्, यत्तन्निग्रहकारिणम्	॥९॥
मुनयोऽपि यतस्तेन, विवशीकृतयेतसः।	
घोरे भवान्धङ्गुपेऽस्मिन्, पतित्वा यान्त्यधस्तलम्	॥१०॥

तावद् धैर्यं महत्त्वं य, तावत् तावद् विवेकिता। कटाक्षविशिषान् यावद्, न क्षिपन्ति मृगेषुः	॥११॥
गृहं य गृहवार्ता य, राज्यं राज्यश्रियोऽपि या समर्थं सकलं स्त्रीणां, येष्टन्ते दासवज्जनाः	॥१२॥
सा मित्रं सैव मन्त्री य, सा बन्धुः सैव श्रवितम्। सा देवः सा गुरुश्चैव, सा तत्त्वं स्वामिनी य सा	॥१३॥
रात्रौ दिवा य सा सा सा, सर्वं सर्वत्र सैव हि। अवं स्त्र्यासक्तचित्तानां, क्व धर्मकरणे रतिः?	॥१४॥
स्त्रीसमुद्रेऽत्र गम्भीरे, निमग्नमपिलं जगत्। उन्मज्जति महात्माऽस्माद्, यद्वि कोऽपि कथंयन्	॥१५॥
दूरे दूरतरे वास्तु, अङ्गधारोपमं प्रतम्। हीनसत्त्वस्य हा यिन्ता, स्वोदरस्यापि पूरणे	॥१६॥
यत् तदर्थं गृहस्थानां, बहु यादुशतानि सः। बहुधा य करोत्युच्यैः, श्वेव दैन्यं प्रदर्शयन्	॥१७॥
त्वमार्या त्वं य माता मे, त्वं स्वसा त्वं पितुः स्वसा। छत्याद्विज्ञातिसंबन्धान्, कुरुते दैन्यमाश्रितः	॥१८॥
अहं त्वदीयपुत्रोऽस्मि, क्वलैस्तव वर्धितः। तव भागदरश्चैव, श्रवकस्ते तवेहकः	॥१९॥
अवमादीनि दैन्यानि, क्लीबः प्रतिजनं मुहुः। कुरुते नैकशस्तानि, कः प्रकाशयितुं क्षमः?	॥२०॥
आगमे योगिनां या तु, सैही वृत्तिः प्रदर्शिता। तस्यास्त्रस्यति नाम्नापि, का कथायरणे पुनः?	॥२१॥
किन्तु सातैकलिप्सुः स, वस्त्राडाराद्विमूर्च्छया। कुर्वाणो मन्त्रतन्त्रादि, गृहव्याप्तिं य गेहिनाम्	॥२२॥
कथयंश्च निमित्ताद्यं, लात्मालात्मं शुभाशुभम्। कोटिं काकिणिमात्रेण, डारयेत् स्वं प्रतं त्यजन्	॥२३॥
यारित्रैश्वर्यसंपन्नं, पुण्यप्राग्भारत्माजनम्। मूढबुद्धिर्न वेत्ति स्वं, त्रैलोक्योपरिवर्तिनम्	॥२४॥
ततश्च त्रिभुक्प्रायं, मन्यमानो विपर्ययात्। भावनिःस्वधनेशानां, ललनानि करोत्यसौ	॥२५॥
प्रशान्तस्य निरीहस्य, सदानन्दस्य योगिनः। छन्ददयोऽपि ते रङ्क-प्रायाः स्युः किमुतापराः?	॥२६॥
किं विभुत्वेन किं भोगैः, किं सौन्दर्येण किं श्रिया। किं श्रवितेन श्रवानां, द्रुःभं येत् प्रगुणं पुरः	॥२७॥
नार्थ्यते यावद्वैश्वर्यं, तावदायाति संभुजम्। यावद्वैश्वर्यं तावत्, पुनर्याति पराङ्मुजम्	॥२८॥
अर्धैर्याद्विचार्येद्, मिच्छाव्याकुलमानसः। हा हा हेति तदर्थं स, धावन् धावन् न भिद्यते	॥२९॥
स्थिरो धीरस्तु गम्भीरः, संपत्सु य विपत्सु या बाध्यते न य हर्षेण, विषादेन न य क्वथित्	॥३०॥
ये सिद्धा ये य सेत्स्यन्ति, सर्वे सत्त्वे प्रतिष्ठिताः। सत्त्वं विना हि सिद्धिर्न, प्रोक्ता कुत्रापि शासने	॥३१॥
अवमेव, सुभनैव, सिध्यन्ति यद्वि कौलिकाः।	

तद् गृहस्थादयोऽप्येते, किं न सिध्यन्ति कथ्यताम्	॥३२॥
सुभाभिलाषिणोऽत्यर्थं, अस्ता ऋद्ध्याद्विगौरवैः।	
प्रवालवाहिनो ह्यत्र, दृश्यन्ते सर्वजन्तवः	॥३३॥
अेवमेव सुभेनैव, सिद्धिर्यदि य मन्यते।	
तत्प्राप्तौ सर्वजन्तूनां, तदा रिक्तो भवेद् भवः	॥३४॥
लोकेऽपि सात्त्विकेनैव, ज्ञयते परवाहिनी।	
उद्गूलिकोऽपि नान्येषां, दृश्यतेऽल्पाय नश्यताम्	॥३५॥
लोकोत्तरान्तरङ्गस्य, मोहसैन्यस्य तं विना।	
संभुषं नापरैः स्थातुं, शक्यते नात्र कौतुकम्	॥३६॥
सर्वमज्ञस्य दीनस्य, दृष्टं प्रतिभासते।	
सत्त्वैकवृत्तिवीरस्य, ज्ञानिनः सुकरं पुनः	॥३७॥
द्वित्रास्त्रि-यतुरा वापि, यदि सर्वजगत्पि।	
प्राप्यन्ते धैर्यगाम्भीर्यौ, -दार्योद्विगुणशालिनः	॥३८॥
बाहुल्येन तदाभास, -मात्रा अपि कलौ कुतः।	
भुसप्रायस्तु लोकोऽयं, पूरितो भवपूरकैः	॥३९॥
मानुष्यं दुर्लभं लब्ध्वा, ये न लोकोत्तरं झलम्।	
गृह्णन्ति सुभमायत्यां, पशवस्ते नरा अपि	॥४०॥
तत्पुनर्भोक्षदो धर्मः, शीलाङ्गवहनात्मकः।	
प्रतिस्रोतःप्लवात् साध्यः, सत्त्वसारैकमानसैः	॥४१॥
ततः सत्त्वमवष्टभ्य, त्यक्त्वा कुत्रादिषां ग्रहम्।	
क्रियतां भोः! सुधर्मस्य, करुणायोद्यमः सदा	॥४२॥

(पञ्चम प्रस्तावः)

भावशुद्धिजनकोपदेशः

कायेन मनसा वाया, यत्कर्म कुरुते यदा।	
सावधानस्तदा तत्त्व, -धर्मान्वेषी मुनिर्भवेत्	॥१॥
छष्टानिष्टेषु भावेषु, सदा व्यग्रं मनो मुनिः।	
सम्यङ्निश्चयतत्त्वज्ञः, स्थिरीकुर्वीत सात्त्विकः	॥२॥
अशुभं वा शुभं वापि, स्वस्वकर्मफलदयम्।	
भुञ्जानानां हि जवानां, उर्ता कर्ता न कथ्यन्	॥३॥
मृतप्रायं यदा चित्तं, मृतप्रायं यदा वपुः।	
मृतप्रायं यदाऽक्षाणां, वृन्दं पक्वं तदा सुभम्	॥४॥
आजन्माज्ञानयेष्टाः स्वा, निन्द्यास्ताः प्राकृतेरपि।	
विचिन्त्य मूढ! वैदग्ध्य, -गर्वं कुर्वन् लज्जसे	॥५॥
निरुन्ध्यश्चित्तदुर्ध्यान, निरुन्ध्यादयतं वयः।	
निरुन्ध्यात् कायथापल्यं, तत्त्वतल्लीनमानसः	॥६॥
दिनातिवाहिकां कष्टां, दृष्ट्वा बन्धाद्विदुःषिनाम्।	
रुद्धमेकान्तमौनाभ्यां, तपश्चिन्तं स्थिरीकुरु	॥७॥
मुनिना मसृष्टं शान्तं, प्राञ्जलं मधुरं मृदु।	
वदता तापलेशोऽपि, त्याज्यः स्वस्य परस्य य	॥८॥
कोमलापि सुसाम्यापि, वाणी भवति कर्कशा।	
अप्राञ्जलास्कुटात्यर्थं, विदग्धा यर्विताक्षरा	॥९॥
औचित्यं ये विजानन्ति, सर्वकार्येषु सिद्धिदम्।	
सर्वप्रियंकरा ये य, ते नरा विरला जने	॥१०॥

औचित्यं परमो बन्धु,-रौचित्यं परमं सुभम्। धर्मादिमूलमौचित्य,-मौचित्यं जनमान्यता	॥११॥
कर्मबन्धदृढश्लेषं, सर्वस्याप्रीतिकं सदा। धर्मार्थिना न कर्तव्यं, वीरेण जटिनि यथा	॥१२॥
बीजभूतं सुधर्मस्य, सदायारप्रवर्तनम्। सदायारं विना स्वैरि,-इयुपवासनिभो हि सः	॥१३॥
भूतो धर्मः सदायारः, सदायारोऽक्षयो निधिः। दृढं धैर्यं सदायारः, सदायारः परं यशः	॥१४॥
लोभमुन्मूलयन्मूला,-दप्रमतो मुनिः सदा। क्षायोपशमिके भावे, स्थितोऽनुत्सुकतां व्रजेत्	॥१५॥
संसारसरणिलोभो, लोभः शिवपथायलः। सर्वदुःखनिर्लोभो, लोभो व्यसनमन्दिरम्	॥१६॥
शोकादीनां मडाकन्दो, लोभः क्रोधानलानिलः। मायावद्विसुधाकुल्या, मानमत्तेभवारुणी	॥१७॥
त्रिलोक्यामपि ये दोषा,-स्ते सर्वे लोभसंभवाः। गुणास्तथैव ये केऽपि, ते सर्वे लोभवर्जनात्	॥१८॥
नैरपेक्ष्यादनौत्सुक्य,-मनौत्सुक्याय्य सुस्थता। सुस्थता य परानन्द- , स्तदपेक्षां क्षयेद् मुनिः	॥१९॥
अधर्मो जित्ता यावद्, धर्मः स्याद् यावद्वर्जवम्। अधर्मधर्मयोरेतद्, द्वयमादिमकारणम्	॥२०॥
सुभमार्जवशीलत्वं, सुभं नीयैश्वर्य वर्तनम्। सुभमिन्द्रियसंतोषः, सुभं सर्वत्र भैत्र्यकम्	॥२१॥
संतुष्टं सरलं सोमं, नम्रं तं क्रूरगड्डुकम्। ध्यायन् मुनिं सदा यित्ते, को न स्याय्यन्द्रनिर्मलः?	॥२२॥
सुकुमारसुदुपेण, शालिभद्रेश भोगिना। तथा तप्तं तपो ध्यायन्, न भवेत् कस्तपोरतः?	॥२३॥
किं न येतयसे मूढ?, मृत्युकालेऽप्युपस्थितो। विषयेषु मनो यत्ते, धावत्येव निरङ्कुशम्	॥२४॥
श्रुविते गतशेषेऽपि, विषयेऽङ्गं वियोज्य तो। येत् तपः प्रगुणं येत-, स्ततः किञ्चिद् न हारितम्	॥२५॥
कूटजन्मावतारं स्वं, पापोपायैश्वर्य संकुलम्। व्यर्थं नीत्वा अताद्यापि, धर्मं यित्तं स्थिरीकुरु	॥२६॥
अनन्तान् पुद्गलावर्तान्,-नात्मन्नेकेन्द्रियादिषु। भ्रान्तोऽसि श्रेष्ठभेदादि,-वेदनाभिरभिद्रुतः	॥२७॥
साम्प्रतं तु दृढीभूय, सर्वदुःखवानलम्। प्रतदुःखं कियत्कालं, सखं मा मा विधीद भोः	॥२८॥
उपदेशादिना किञ्चित्, कथञ्चित् कार्यते परः। स्वात्मा तु स्वहिते योक्तुं, मुनीन्द्रैरपि दुष्करः	॥२९॥
यदा दुःखं सुभत्वेन, दुःखत्वेन सुभं यदा। मुनिर्वेत्ति तदा तस्य, भोक्षलक्ष्मीः स्वयंवरा	॥३०॥
सर्वं वासनया दुःखं, सुभं वा परमार्थतः। भ्लायत्यस्त्रेक्षणोऽप्येको, हतोऽप्यन्यस्तु तुष्यति	॥३१॥
सुभमग्नो यथा कोऽपि, लीनः प्रेक्षाकादिषु।	

गतं कालं न ज्ञानाति, तथा योगी परेऽक्षरे	॥३२॥
मृगमित्रो यथो योगी, वनवाससुषे रतः।	
तथा विषयशर्मच्छा, -मृगतृष्णा विलीयते	॥३३॥
वने शान्तः सुभासीनो, निर्द्वन्द्वो निष्परिग्रहः।	
प्राप्नोति यत्सुषुं योगी, सार्वभौमोऽमि तत्कृतः	॥३४॥
जन्मभूत्वात् पुलिन्दानां, वनवासे यथा रतिः।	
तथा विदिततत्त्वानां, यद्वि स्यात् किमतः परम्	॥३५॥
अको गर्भस्थितो जात, अक अको विनङ्क्ष्यसि।	
तथापि मूढ! पत्न्यादीन्, किं ममत्वेन पश्यसि?	॥३६॥
पापं कृत्वा स्वतो त्मिन्, कुटुम्भं पोषितं त्वया।	
दुःखं सल्लिष्यसे तेन भ्रान्तोऽसि हा मदान्तरे?	॥३७॥
यत् सर्वं क्षणाद् वस्तु, दृश्यतेऽथ न दृश्यते।	
अजरामरवत् पापं, तथापि कुरुषे कथम्	॥३८॥
सप्तधातुमये श्लेष्म, -मूत्राद्यशुचिपूरिते।	
शरीरकेऽपि पापाय, कोऽयं शौचाग्रहस्तव?	॥३९॥
शारीरमानसैर्दुःखैः, -र्षदुःखा बहुद्वेष्टिनः।	
संयोज्य साम्प्रतं शुभं, त्वविष्यसि कथं स्वयम्	॥४०॥
धर्मं न कुरुषे मूर्ख! , प्रमादस्य वशंवदः।	
कल्ये हि त्रास्यते कस्त्वां, नरके दुःखविल्लभम्	॥४१॥
कन्धराबद्धपापाशमा, त्ववाब्धौ यद्यधोगतः।	
क्व धर्मरञ्जुसंप्राप्तिः, पुनरुच्छलनाय ते	॥४२॥
दुःखकूपेऽत्र संसारे, सुखलेशभ्रमोऽपि यः।	
सोऽपि दुःखसदस्रेष्णा-नुविद्धोऽतः कुतः सुखम्?	॥४३॥
दुःखितान्भिलाञ्जन्तून्, पश्यतीह यथा यथा।	
तथा तथा त्ववस्यास्य, विशुद्धात्मा विरज्यति	॥४४॥
संसारावर्तनिर्गन्तो, घूर्णमानो वियेतनः।	
अध एव जनो याति, निकटेऽपि तटे उडा	॥४५॥
तिर्यग्गोऽयं यथास्त्रिन्दन्, नद्याः स्यात् पारगः सुधीः।	
त्ववस्यापि तथोत्सर्गा, -पवाहकुशलो मुनिः	॥४६॥
ओम्भिः सर्वात्मना त्मावै, -र्भावितात्मा शुभाशयः।	
कामार्थविमुक्तः शूरः, सुधर्मेकरतिर्भवेत्	॥४७॥
धृति तत्त्वोपदेशौघ-क्षालितामलमानसः।	
निर्द्वन्द्व उचिताचारः, सर्वस्थानन्ददायकः	॥४८॥
स्वस्वऽपस्थितः पीत्वा, योगी योगरसायनम्।	
निःशेषकलेशनिर्मुक्तं, प्राप्नोति परमं पदम्	॥४९॥